Nisan 2016 Sayı 6

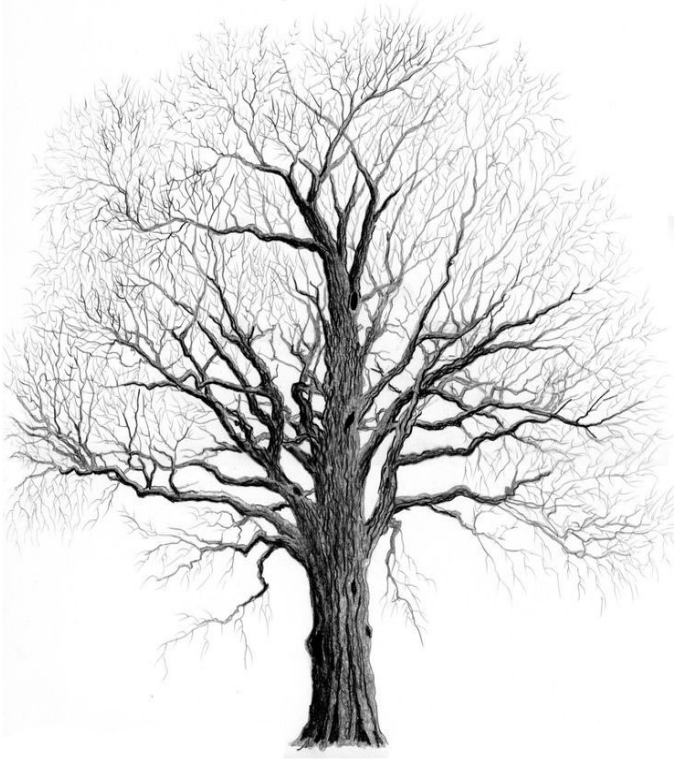
Sert Ünsüz

gerekirse yumuşamasını bilir

Okunacak nesne.

Yazarını buldukça çıkar.

Ederi: Beş para

BULUTTAN NEM

Hasta bir adamım ben. (Dostoyevski'ye selam) Buluttan nem kaparım. Nefretimin hiçbir iktidarı yoktur. (Seni babama döv-dürcem) Dikkat tehlikeliyim! Her şeye, herkese alınırım. Karı-ma, çocuklarıma bile… İçimden basarım küfrü. Alayına. İçim-den, hep içimden.

Cimri bir adamım ben. Öyle sanmazdım. Birkaç arkadaşımın aynasında dikkatle bakınca, inanmaya başladım. Deli gibi alın-dım. Karşı çıktım tabi. *Ben tutumluyum* dedim. Bir de falan de-dim, filan dedim, kendimi kandırdım önceleri. Donkişot, mızra-ğıyla dürttü her severinde. Yanılıyormuşum onca sene. Zararın neresinden dönersem kârdı. Döndüm. Tabi günlerce gecelerse kafamın içinde "bana cimri dediler" döndü durdu. Hâlâ da… Er-demli bir insan olmak neden bu kadar zor Tanrım? Beni affet!

Şanslıyım, beni gösteren birçok aynayla karşılaştım.

Aynanın biri; sen ezberci bir adamsın,
başka biri; sen korkak bir adamdır,
ve diğerleri;
sen düşünmeyen bir adamsın,
sen megaloman bir adamsın,
sen hırslı bir adamsın,
sen felsefe de bilmiyorsun,
sen Marks da bilmiyorsun…

Bilmiyorum *mına koyayım!

Hepsini yazmaya gerek yok. Durumu aşağı yukarı çakozlamış-sınızdır.

Ben hasta bir adamım. Nasıl kafama takıyorum tıpkı yeraltı adamı gibi! Herkese her fırsatta kafaya takma derim bir de!

Kafaya takmayan biri olsaydım demezdim. Öyle böyle takmak değil arkadaş. Bir nevi zehirler insan kendini. Gücünü azaltır. Güçsüzleştikçe artar sızısı. Çaresizleştirir. Bütün iktidarlar bizim bu çaresizliğimizle beslenirler.

Belki çözüm çok kolaydır. Artık cimri, ezberci, korkak olma. Artık düşün. Cesur ol. Otur adam gibi felsefe öğren, Adam gibi Marks. Alaycılığı hissediyor musunuz incecikten? Tehlikeli bu. İnsan kendini kandırma ustasıdır. Binbir tuzak kurmasını bilir kendine. Hani bir benzetme vardır; suçluluk sırtta taşınan bir çuval tuğladır. Bırakırsın, kurtulursun. İnsan bırakamıyor o lanet olası çuvalı. Yapıştıkça yapışıyor. Yazmak işe yarar mı dersiniz? Ne demişti biri; "yazarak kurtuldum çıldırmaktan". Yazarak kurtulur mu insan kafaya takmaktan.

Bir şeyin farkına varmak, yola çıkmaktır. Kurtuluş yolun sonunda değil, yolculuğun kendisidir. Bir sürü de yol vardır, kurtuluşa götüren.

Falan filan, belki de yalan!

Egonu yiyebilseydim,
arkadaş olabilirdik belki.
Yiyebilseydim,
alınganlığımı pilavla.
Yapamıyorum.
Hasedi yiyemiyorum turşusuz.
Yoksa arkadaş olabilirdik belki.
Kendime saygı duyabilirdim,
başkaları üzülürken
sevinmeseydim.
Dehşete kapılmasaydım
bu sevinçten,
umudu keserdim senden.
Buna sevin.

SOLUCAN

Gözümü açtığımdan beri tavana bakıyorum, kıpırdamadan yatıyorum. Göğsümde içeriden dışarıya doğru yayılan bir ağrı var. Göğüs kafesim yanıyor sanki. İşemem gerek, **su** içmem gerek, kahvaltı hazırlamam. Bense yattığım yerden, hangisine odaklansam oyunu oynuyorum. Çünkü bir ağrım daha var, belimde. Kuyruksokumunda başlıyor, bir karışlık alan yayılıyor. Ara ara krampa dönüşüyor.

Bir öndeki, bir arkadaki ağrıya odaklanıyorum ve diğerini unutuyorum. Gerçekten hissedip hissetmediğimi anlamak için ötekine yöneldiğim anda diğer ağrıyı hatırlıyorum. Yoğunlaşabilirsem bu defa ötekini unutmaya başlıyorum çok sürmüyor aynı döngü tekrarlanıyor. İçine düştüğüm şu zavallı durumda eğlendiriyor bu oyun. Eğlendiriyor ama ne **su**suzluğumu gideriyor, ne mesanemde birikenleri dışarı atmamı sağlıyor.

Gücümü toplayıp her ikisini de bir kalkışta yapıp tekrar yatmayı tasarlıyorum. Kalkmak… Gün içinde, en az bir kere yatar kalkarız, sağlığımız yerindeyse. Defalarca oturur kalkarız. Hiç düşünmeden sayısız kereler tekrarladığımız bu eylemi yapmamı sağlayacak donanım arızalandı. Bir gram ağırlığı bile kaldıracak durumda değil. Şu anda hiçbir yükü olmadığı halde sızlıyor. Aralıklarla tüm bedenimle duyduğum sert bir kasılmalar oluyor. Ayaklarımı kaldıramam, ayaklarımı kullanarak da bedenimin üstünü kaldıramam. **Su**suzluğu bir süre daha idare ederim, mesaneme çözüm bulmam gerek. Yakınımda şişe yok. Masanın üzerinde bardak var ama masa uzanabileceğim yakınlıkta değil. Bardağı tasarımımdan çıkartıyorum, doğru bir çözüm gibi gelmiyor. Odanın ortasına da işeyemem. Üstelik alışmamalı, kalıcı bir arızaysa bok içinde yüzebilirim. Bok… Umarım kendimi biraz daha toparlayana kadar sorun çıkartmaz.

Ayaklarımı milim milim yataktan zemine doğru götürüyorum. Belimin tüm itirazlarına rağmen, ayaklarımı yere indiriyorum. Oturur durumuna gelemeyeceğimi biliyorum. Yataktan aşağı doğru kayıyorum. Doğrulur gibi oluyorum, soluğum kesiliyor acıdan. Sancım katlanılacak gibi değil. Ayağa kalksam da, tutunarak bile duramayacağım, çökeceğim. Öyle de oluyor, yere kapaklanıyorum.

Hiç kıpırdamadan, yarım saat kadar öyle kalıyorum. Kalkmaya çalışmakla iyi etmedim. Şimdi yerde buz gibi soğuğu da yiyorum. Gücümü biraz toplayınca, ellerimi bel hizasına getiriyorum. Ağırlık merkezimi bulunca, gövdemi olabildiğince az sarsarak, en alçağından sürünmeyle ilerliyorum. Kramp anlarında dakikalarca durmak zorunda kalıyorum. Odadan çıktığımda mutfak sağımda kalıyor, tuvaletse biraz daha uzakta. İşemek için ayağa kalkmam gerek, yapamam.

Yönümü mutfağa çeviriyorum. Yerde, beş litrelik boş **su** şişesi duruyor. Tuvaletimi buldum. Şişeyi alıyorum, kapağını açıyorum. **Su** pompasının altına getiriyorum. Bu sürünme pozisyonunda pompaya basamam. Sol elimi göğüs hizama, sağ elimi de belimi desteklesin diye aşağı götürüyorum. Bedenimi bükmeden, kereste gibi, tek hamlede önce yan, sonra da sırtüstü döndürüyorum. Pompaya basabilecek konumu buldum. Şişeyi hizalıyorum, pompaya basıyorum. Homurtularla birlikte tükürür gibi birkaç damla **su** atıyor. Bakmak şimdi aklıma geliyor, damacanada kalan **su**, pompanın borusunun ucuna ancak değiyor. Pompayı çıkarıyorum. Damacanayı ters çeviriyor döke saça beş litreliğe biraz **su** doldurabiliyorum. Şişenin kapağını kapatıyorum, tutacağını parmağıma geçiriyorum. Çöp kutusu dikkatimi çekiyor. İçine yerleştirdiğim poşeti çıkarıyorum. İçindeki birkaç parça çöpü kutuya boşaltıyor, poşeti koluma takıyorum. Gerektiğinde tuvalet olarak kullanacağım.

Tekrar yüzüstü dönmekte çok zorlanıyorum. Başarınca, kamyonu geri geri yola çıkarır gibi bedenimi mutfaktan çıkarıyo-

rum. Önce ayaklarım. Odama doğru kafamı verip sürünmeye devam ediyorum. Ayaklar parmak uçlarıyla bile destek olamıyor. Ellere kimse yardım etmediğinden yol uzuyor. Uzun sürecek yolculukta araya başka düşünceler karışıyor. Geçmişe dair karmakarışık anılar. Göğüsteki sancı unutturmuş kendini, bel ortalığı kasıp kavuruyor.

Sokaktan geçenlerin başı sonu kayıp konuşmaları geliyor kulağıma. Odanın ortasına kadar geldim, yine mola veriyorum. Soğuk, yerden tenime işliyor, sırtımda, kalçalarımda, baldırlarımda, parmak uçlarımda dolaşıyor. Sonra belediyenin sapık megafonunun dindandon'u… Sağlık, mutluluk, hayırlı günler diliyor. Bu yerel yönetim magandalığı başladığına göre saat on olmuş demektir.

Yatağa varıyorum sonunda. Üzeri, erişilmesi güç bir dağın zirvesi, nasıl üstüne çıkacağım? Mutfağa gidip gelmem bir saate yakın sürmüş olmalı. Daha fazla yerde durursam üşüteceğim. **Su** şişesini yatağın kenarına, yattığım yerden ulaşabileceğim bir yere koyuyorum. Tek hamlede kendimi yukarı atmalıyım. İyice yaklaşıyorum. Ellerimle yatağın kenarını kavrıyorum, yüz metre koşucuların yarışa başlamaları gibi fırlıyorum yukarı. Zirvedeyim! Ortasına çivi batırılmış solucanım, gerilmişim. İkiye ayrılmışım, öyle bir acı. Sol Elimi yumruk yapıyorum, işaret parmağımın orta boğumunu ısırıyorum da ısırıyorum. Gözlerimden yaş geliyor. Bağırıyorum.

Acım yavaş yavaş katlanılabilir düzeye iniyor. Üşüyorum. Battaniyeyi kucağımda topluyor, bir ucunu tutup ayaklarıma doğru atıyorum. İlkinde olmuyor, daha uzağı hedefliyor ve başarıyorum. Artık bir süre rahatım. Biraz dinleneyim…

Derken gözümü açıyorum, öğlen olmuş. Şişeye uzanıyorum, **su**yu içiyor bitiriyorum. Ağır ağır yatağın ucuna geliyorum. Eşofmanımı, sonra da donumu bir milim arkadan, bir milim önden indire indire sıyırıyorum. Yan dönüyorum, şişeyi aşağıda tutarak işiyorum. Ağzını sıkıca kapatıp, yine kenara koyu-

yorum şişeyi. Üstümü toplamakla hiç uğraşmıyorum, sadece battaniyeyle örtünüyorum.

Yine tavanda bakışlarım. Ne maceraydı ama! Vakit geçirmek için aranıyorum, oyalanacak bir araç, kolumu uzatabildiğimde ulaşabileceğim. Telefon, bilgisayar masasının üzerinde duruyor, uzanabileceğim kadar yakında değil. Bilgisayar zaten öyle. Başucumdaki sehpada ajandam, kalem duruyor. Alabilmek için kendimi biraz kaydırmam yeter. Belimde çanlar çalıyor. Öyle bir ses ki kulaklarınız tümüyle sağır olsa bile bedeninizle duyabilirsiniz. Kolay olmuyor ama alıyorum ikisini de. Yattığım yerden yazabilirim artık.

Su ile ilgili bir öykü yazacaktım. Tasarımımı değiştirip, öyküde **su** ile ilgili deyim veya atasözlerini kullanmaya karar verdim. Deneysel bir çalışma. Henüz konusunu belirlemedim. Lahana gibi içiçe geçsin. **Su** ile ilgili deyim ve atasözleri sıralamıştım deftere. Bakıyorum, seksen tane bulmuşum. Bir öyküye tümünü yedirmek kolay değil, deneyeceğim. Aklıma bir konu gelir mi diye listeye bakıyorum. "**Su** uyur düşman uyumaz" ilişiyor gözüme.

***Su** uyur düşman uyumaz. Ben de uyumam. Teorik olarak uyumamam gerekir. Mantık yürütüyorum. Karşımızdakiler düşman. Karşıdakilere göre ise ben düşmanım. Eğer düşmansam, uyumamam gerekiyor. Kendimi ayık tutmak için bulabildiğim her yolu deniyorum. Taşı sıksam **su**yunu çıkartırım ama elimdeki tüfeği kaslarım ağrıyana kadar sıkmama rağmen, tüfek de uykum da bana mısın demiyor. Bizim buralarda pek düşman olmaz aslında. Komutan, burası birlik diyor. Uyku düzenlerimizin farklı ol-*

ması yeter. Birlik, tamamen uyursa, gafil avlanabilir. Nöbetçiler, birliğin dinlenirkenki refleksleridirler. Kolay yemeğe kimse itiraz etmez. Şüpheli bir durumda birliği kendine getirip uyandıran mekanizmanın en uç noktasıdırlar. Bunun gibi bir sürü neden…

O mu dedi, yoksa o nöbetle ilgili konuşurken kafam başka dünyalarda geziyordu da bunları sonradan mı uydurdum, bilemiyorum. ***Su*** *gibi ezberlememiz gereken kurallar sıralamıştı. Birkaç sözcüğün zar zor kafama girdiğini sanıyordum. Şimdi noktasına virgülüne kadar hatırlıyorum. Çünkü gözlerimin ne olduklarını seçemeyeceği kadar uzağında, bir hareketlilik var. Başımdan aşağı kaynar* ***su****lar dökülüyor. Eğer gereksiz yere ortalığı ayağa kaldırırsam, başıma iş açarım. Gerçek bir tehlike ise ne kadar erken davranırsam o kadar iyi.*

Düdük… Değdiği yeri kesen tiz bir ses yayılıyor ortalığa. Nefesim kesilene kadar üflüyorum. Ses kesiliyor. Derin bir nefes alıyorum, tekrar. Arkama bakıyorum. Birlikte hareket eden gölgeleri görüyorum. Işıklar yakılmıyor. Sadece yol göstermek için yere tutulan küçük fenerler. Beyaz noktaların yerde dolaştığını görüyorum. Birkaç gölge bana yaklaşıyor. Saat üç ***su****larında oluyor bu olay. Nöbetçi* ***su****bay yakınıma geliyor. Selam veriyorum. Ne olduğunu soruyor. Uzakta bir hareketlilik gördüğümü söylüyorum. "Oğlum bu kadar insanı vehim yüzünden mi ayağa kaldırdın, canına mı* ***su****sadın?"*

Gözlerim ***su****lanıyor. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nerede, diye soruyor? İşaret ediyorum. Parmağımın işaret ettiği yerde, "hareketlilik" aynı şekilde sürüyor. Komutan bakıyor. Gözlerini kısıyor, dört-beş saniye, sonra bana dönüyor. "E köpek onlar. Gözlerin görmüyor, kulakların da mı duymuyor." Ortalığı öyle ayağa kaldırmıştım ki insan olsalar yerlerinde durmalarına olanak yoktu… "Kim koydu seni buraya? O beyni* ***su****lanmış gerzek, göz*ün bozuk olduğu halde seni *kule nöbetine nasıl dikti?"* İçime ***su*** *serpildi birden. Suçun bir kısmından kurtuldum. Postaya döndü. "Nöbetçilerin* dışındakiler, *koğuşlarına dönsün." Parmağıyla*

*beni gösterdi. "Bunu da değiştirin. Sonraki nöbetçi gelsin yerine. Bu **su** katılmamış sala*ğı *da buraya bir daha dikmesinler."*

Duruyorum. Yoruldum. Yazmaktan değil, ağrılarımdan. Öyküye odaklanınca biraz olsun uzaklaştım sıkıntımdan. Kalkıp nasıl yiyeceğim bu durumda? Kalkmam. Yemeyeceğim. Yarın sabaha kadar böyle kalacağım. Okumak için kullandığım mandallı masa lambasının anahtarına ulaşabilecek durumdayım. Yazmak istersem tabi. Işığa gereksinimim yoksa açmam. Bunca zaman nasıl geçer? Düşünmekle. Bari düşündüğüm bir işe yarasın, diyorum.

Vakit geçirmek için kafadan çarpma işlemi yapmaya çalışıyorum. Üç haneli bir sayı, iki haneli bir sayıyla çarpıyorum. Yeniden uykuya dalıyorum. Gözümü açıyorum ortalık karanlık. Upuzun bir gece var önümde. Ters kısa bir sürünmeyle, mandallı masa lambamı yakıyorum. Ajandamı açıyorum, yazmayı sürdürüyorum.

*Bunları anlatırken **su** gibi rakı içmiştik. "Ben bir **su** döküneyim." Tuvalete yollandığına göre, **su** dökecekti. O işini görürken, rakıları tazeledim. Beyazlatacak kadar **su**. Rakıda hangi ton beyazı seviyorsanız, karar o kadardır. En koyu beyazı buldum, dururum. Döndü. Yüzüne **su** çalmış. Belki döküneyim demesi bundand*ı. *Ne oldu, diyorum? Yamuluverdin.*

*"İçme konusunda kimse benim elime **su** dökemez. Sağlığına… Ee, seni bir daha nöbete koymadılar yani."*

*Koğuş nöbetine yazdılar sadece. Hem fazla yayılmamak kaydıyla oturabiliyordum. Geceleri, teskerelerine iki haneli günler kalanların birbirlerine **su**lu şakalar yaptıkları oluyordu. Bütün gün uyudukları için, geceleri hortlarlardı. Koşuğa ayar vermek de vakit öldürmek için kullandıkları eğlencelerdendi. Bir bardak **su**da fırtınalar koparırlardı. Tuvaletin birini pis mi gördüler, bütün çömezleri uyandırtırlar, tuvaletin oraya toplarlardı. Yüksek perdeden, moloz moloz laflar ederlerdi. Kimsenin peşrevi sikle-*

diği yoktu. Arkasından gelecek cezayı bekliyorlardı. Adamakıllı temizleyin bakalım buraları derlerdi. Kova, paspas, maşrapa koşup alanlar bir iş yapar görünmek için*... Ortada kalanlara bağırırlardı. Bu durumla ilk karşılaşanlar* ***su****dan çıkmış balık gibi olurlardı. Ne yapayım diyebilene yanıt pek basitti: bul.*

"Askerlik işte. Hiyerarşi nedir, pratikte yaşıyorsun. Çalışma hayatında da yaşıyorsun ama bu kadar sıkı, sert değil. Silahlı güçlerin hiyerarşisi daha belirgin. Neyse, bu askerlik anıları bitmez." Konuyu değiştir diyor yani. Yüzeyde durmaya takatim yok, derinlere indirme beni de diyor olabilir. Derinlere şu haliyle inerse ***su*** *alıp batabilir.*

*"Ahmet Kaya ne kadar genç ölmüş. Kırk üç yaşındaymış." Biz de kırk. Şimdi genç geliyor sana. "****Su*** *gibi geçiyor zaman. On altı yıl geçmiş aradan. Yani 24 yaşındaymışız." Gençmişiz.*

"Alkol çok ***su*** *kaybettiriyor insana. Vücut* ***su****suz kalınca da baş ağrısı yapabiliyor. Bunun üstüne güzel bir çay." Şimdi bu kafayla yapacağımız çay, anca bulaşık* ***su****yu gibi olur. "Elektrikliye* ***su****yu doldururuz." Doldurursun, diyorsun galiba. "Sonra demliğe dökeriz yarısını. Yarısını da altına. Buraya getiririz, sobanın üstüne koyarız demlenir." Rakı faslını tamamlayalım diyorsun yani.*

*"****Su*** *kaynayana, çay demlenene kadar devam edebiliriz, eğer içmek istiyorsan ama ben doldum. Tek yudum daha içemeyeceğim." Çayın yanında birer parça burma kadayıf. Bakıyorum hemen ağzın* ***su****landı. Sağlığına o zaman.*

Bardağımdakini bir dikişte içip mutfağa gidiyorum. Elektrikliye pompadan ***su*** *çekiyorum, yerine koyuyorum, üstünü kapatıp düğmesine basıyorum. İçeriye geri dönüyorum. "****Su*** *gibi gidip geldin." Arkamdan* ***su*** döktün mü? *"Şu tabakları da* ***su****dan geçirelim mi?" Otur diyorum, alıyorum, mutfağa götürüyorum. Musluğun altına koyuyorum,* ***su****yu açıyorum içlerini* ***su****yla dolduruyorum. Tekrar odaya dönüyorum. "Valla başkası olsa şu işleri yapmamak için bin dereden* ***su*** *getirirdi." Aman diyorum, mısır*

piramidi yapmıyorum. Alt tarafı iki tabak götürdüm. Uzaylılar yardım etmese hayatta yapamazdım gerçi. "Tembelliği iş edinenlerden uzak dur. Fırsatın olursa bir kaşık ***su****da boğ." Olur. "Hatta testislerine yumruk at, sonra da bağır; testisi* ***su*** *yolunda* kırıldı*."*

Bu saçma espriye, elektiriklinin ***su****yun kaynadığını işaret eden sesini duyana kadar gülüyorum. Hatta bardakları indirirken, demliğe çay koyarken ha bire gülüyorum. Kesik kesik, bir alçalıp bir yükselen bir gülme. Bu durumlarda genelde, beyefendi sinirimi bozdunuz diyorum. Karşımdaki beni görmese de, güldüğümü, gerçekten güldüğümü anlıyor.* Çaydanı *sobanın üstüne koyuyorum. Bardakları alıyorum, mutfağın ışığını sönd*ürüyorum. *Tekrar içeri dönüyorum.*

Şu sandalyelerden de kurtulalım, koltuğa geçelim. Yerleşiyoruz. Tatlı işini de sen halledersin, diyorum. "Olur mu, ***su*** küçüğün, söz büyüğün.*" Ne ilgisi var lan? Sen de tatlıyı hallet* işte*. "Neyse, çay demlensin de bakarız bir çaresine." Yine biz dediğine göre beni gösteriyorsun. Ekmek elden* ***su*** gölden, birlik beraberlik mesajları. *"****Su*** içerken bile tedirgin olduğumuz şu günlerde, birlik ve beraberliğe en çok ihtiyacımız olan şu günlerde.*" Tamam ulan, tatlıları da ben getiririm. "Sonra çayı da koyarsın."* Gülüyo*rum.*

"Hayat üç bölümden oluşuyor. Yaşama, yürüme, vargı." ***Su****landırmak istemediğimden konu ile ilgili espri yapma hakkımı saklı tutuyorum. "Tut. En azından bir dakika tut. Saygı duruşu. Senin şu tembellikleri* ***su*** götür*mez şekilde ortada olan arkadaşların, ona da mı üşenecek?" Neye? "Saygı duruşuna." Bağlantı kuramadım*

ben. "Önemli değil, ben de nasıl bir *bağlantı kurduğumu unuttum. Neyse, önemliyse* ***su*** yüzüne yine çıkar zaten."

*Bunları sigaramızı içerken, çayımızı yudumlarken, burma kadayıfımızı yerken konuşuyoruz. Söylememe gerek var mı, hepsini ben getirdim. Aramızda bir oyuna dönüştü bu. Yaptıklarımı işten görmediğim için tembel rolü oynamasında bir sakınca görmüyorum. Çayını doldurup uzattığımda, "****su*** *gibi aziz ol". Neşeli bir karşı duruşu var. Rakıyı sonlandırmamız iyi oldu. Ortaklaşa* ***su*** *koyverdiğimiz* için, *ikimiz de rahatız. Rakı yerini, yeni gelenlere bırakmış. Bende çene durmamış. Karşılıklı atışmalar da sürüyor. Demek sohbet daha uzun süre gider. Sonra yavaş yavaş yelkenler* ***su****ya iner. Önce uzanılır. Karşılık vermeye bir süre daha devam edilir. Konudan konuya atlanır, bir süre sonra da dalıp gidilir.*

Bizim ayıcığı eşek ***su****dan gelinceye kadar dövmüşler. Parasını almışlar. Ayakkabılarını almışlar. Pantolonunu da alacaklarmış da sokak ortasında yarı çıplak dolaşması pek akıllarına yatmamış. Daha doğrusu pantolonuna yöneldiklerinde, mümkün olduğunca dümen* ***su****larına giderek, böyle bir gerekçe öne süren kendisiymiş. Ama gömlek kurtulamamış. Nasılsa altında atlet var, demişler. Neyse ki çoraplara göz diken olmamış. Pantolon ceplerini tekrar yoklamışlar. Anahtarlar dışında ne bulduysalar almışlar.*

İşte ***su****lar bulanmayınca durulmaz derler ya eve bir geldi, kollarıma düştü. Saatlerdir yürüyormuş. Ayaklarına kara* ***su****lar inmiş. Evine gitmemiş, bana gelmiş. Buyur ettim, yatırdım. Çoraplarını çıkardım. Üstüne eşofman getireyim, altına da tabi.* ***Su*** *gibi terlemiş, atleti ıslak, bedenine yapışmış. Atlet de getireyim diyorum. O yattığı yerden başını sallıyor. Yorgunluktan çok, rahata ermiş olmanın bitkinliği var üzerinde. Bu ezilmiş haliyle bile bir içim* ***su****. Yakışıklı piç. Atlet getiriyorum, elinden tutup doğrultuyorum. Soyuyorum. Yeni atleti giymesine yardım ediyorum. Bedenine iyice oturttuktan sonra yine uzanıyor. Pantolonunu da çıkar, bu altı giy. "Acelesi yok, giyerim." Yardım edeyim istersen. Hafifçe gülümsüyor, "et".*

Pantolonun düğmelerini çözmeye başlıyorum. Bir tek bunu kurtardım, diyor, nasıl kurtardığını anlatıyor. Pantolonu olabildiğince yavaş çıkarıyorum ki ağrıyan yerlerine denk gelmesin. Hikâyesi ah-ohlarla kesiliyor. O anlatırken pantolonu, diz kapağına kadar sıyırmışım. Morluklarla dolu bacakları. Huyunu ***su****yunu az çok bilirim. Dayağı yedikçe diklenmiştir. Bizim* ***su****lak yerde yetişmiş elemanı kötü hırpalamışlar.*

Yine de ucuz kurtulmuşsun. "Ya sorma, ***su****dan ucuz hem de." Don da getireyim mi? "Getir... Yine yardımcı olursun." Yok, benden bu kadar.* ***Su****luluk ediyor aklı sıra. Donu getirip yanına bırakıyorum. Elimi yakalıyor. "Nereden geliyor bu değirmenin* ***su****yu?" Anlamadım. "Çalışmıyorsun, ama yaşamayı başarıyorsun." Çalışmaktan çalışmaya fark var. Belki* ***su*** *akarken testimi doldurduğum içindir. Düşük güçte çalıştığımı da fark etmişsindir herhalde. Günlerdir* ***su*** yüzü görmemiş saçları okşuyorum. *Boş ver bunlara, dinlenmene bak.*

Ben anlatırken elini sıcak ***su****dan soğuk* ***su****ya değdirmeyen arkadaşımın uyumuş bile. Yaa* işte böyle *diye sesleniyorum. Gözkapaklarını bir milim aralıyor. "****Su*** *akar yolunu bulur." Kalkıp üstünü örtüyorum.*

Uyanıyorum, gün ışımak üzere. Elimde kalem, uyuyakalmışım. Kalemin sayfada değdiği nokta, kocaman olmuş. Bugün biraz daha iyi olmayı umuyorum.

SU GİBİ AZİZ OL

Su denince akla ne gelir? Benim aklıma açık maviden açıklara gittikçe koyulaşan, burnuma çarpan yosun kokusu ve ara sıra biriken pislikten dolayı insanın gövdesinin gülle yemiş gibi sarsıldığı ağır pis bir koku.

Denize kıyısı olan bir kasabada çocukluğumu geçirmenin ve hemen arkasından gelen ergenlik döneminde yine İstanbul'da denize kıyısı olan bir semtte büyümenin etkisiyle, denize dair büyük bir tutku oluşmuştur ben-denizde. Geçmiş yıllarda ailemle yaptığım yarım Türkiye turunda farkına vardım bunun. Güzel Anadolu'muzun biricik tatlı illerinde ilerledikçe küçüldüğümü hissettim. Yürüdüğüm, oturup nefeslendiğim, demlendiğim, dostlarımla sohbet ettiğim o kıyıyı aradım hep. Kıyı kasabası insanlarının hemen hepsinde olduğunu düşündüğüm bir duygu vardır. Yapacak hiçbir şey yoksa, canın sıkkınsa, mutluysan ve yaşadığın her neyse denizin kıyısında yaşarsın. Bazı geceler soğuk olur, varsa araban çekersin sahile öyle otururusun denizin kıyısında. Açıktaysan seni soğuktan koruyacak eşyaları yerleştirirsin etrafına. Onlar da yoksa titreye titreye… Tabi bunların hiç biri şart değil. Günlerce deniz görmese gözlerim, bilirim oradadır.

İnsan kafasını kaldırdığı zaman boşluk görmek istiyor. Evlerimiz, arabalarımız, sokaklarımız, hayatlarımız ve hatta kafamızda kurduklarımızı bile sürekli minimize ediyoruz, ediyorlar, ediliyoruz. Köşeye en sıkıştığım anda koskocaman denizi kulaçlayıp kaçabilecekmişim gibi hissediyorum. Ama yüzme bilmiyorum.

Yüzme konusu da ayrı bir hikâye. Denize olan tutkumla, içine girince yaşadığım korku neredeyse denk. Birbirimizi dokunmadan seviyoruz. Kim işitse yüzme bilmediğimi hayret ediyor.

“Aaa nasıl olur, hem o kasabada yaşayıp yüzme bilmemek?” Şöyle oluyor canım efendilerim:

Bu belgeseller vardır hani su altı olan. Küçük yaşlarımda o kadar çok izliyordum ki bu belgeselleri. Sanıyordum ki Marmara’nın sularında da aynı tehlikeli deniz canlıları vardır. Büyüdük, öğrendik ki yokmuş ama neye fayda. Bilinçaltı diye söyledikleri şey sanırım yakamda. Sağ olsun insanlarımız o kadar pis ve yavşak ki kirletiyorlar suyu. Dibini görmediğim suda yüzmek de ayrı bir dert tabi. İçtiğinin şişesini denize atıyor hayvan. Asıl korkulması gereken denizin içinde değil de dışında yaşayan hayvanlar.

Neyse efendim yüzme diyorduk. Öncelikle tek başıma hayatta giremem. Tenha yerlerde de işim olmaz. Önden arkadaşlarımı gönderir onların izini takip ederek peşlerinden ben girerim suya. Birçok kez öğrenmeyi denemişliğim var yüzmeyi. Öğretmeye çalışan arkadaşlarım da çoktur. Hatta karada değil denizde yaşamaya başlasa hayatı daha güzel olacak insanlar tanıyorum. İmkânım olsa hepsini Filipinler’deki mercan adalarında yaşayan Bajauların yanına yollarım. Gerçi bizimkilerde o kadar şey yok affedersiniz! İki buçuk dakikada yirmi metre derine inen insanı varmış bu Bajauların. Bizimkiler iki buçuk kat kadar merdiven çıkarken iki kere dinleniyor. Ah şu kötü alışkanlıklar.

Bana sorarsanız hiç işim olmaz, ben kara hayvanıyım. Lakin inadım inat. Atalarımdan gelen ve su ile olan bağımı gün yüzüne çıkaracağım. Bu çıkan fanzinin yazına bomba gibi hazırlanıyorum. Yüzmek nedir, nasıl yüzülür, yüzme teknikleri vb. her şeyi araştırıp öğreniyorum. Özellikle profesyonel yüzme hocalarının çektiği ders videoları çok faydalı. İzlediğime göre ben en başından beri her şeyi yanlış yapıyormuşum. Yüzme eyleminden çok yeni doğan kanatsız bir kuşun yuvasından yere düşerken yaşadığı, çaresizlik içerisindeki çırpınmanın aynısını yaşıyormuşum. Şuan için teoride çok iyiyim ve bilgiyim. İş

pratiğe gelince göreceğiz ne kadar başarılıyım. Tabi öncelikle kurtulmam gereken ve beni eylemsizleştiren korkudan kurtulmam gerekli. Bu korku sanmayın ki sadece belgeseller ve bizim sokakların denize şişe atan hayvanlarından kaynaklı. Atlatmış olduğum tehlikeli haller de var.

Daha ilkokuldayken belime taktığım simit ile baya açılmışım farkında olmadan. Kıyıya dönme ihtiyacı hissedip ayaklarımla dibi yokladığımda askıda kaldığımı fark ettiğimde dünyam kararmıştı. Neyse ki simidi koltukaltlarıma kadar çıkartıp dibe ulaşmayı akıl ettim. Başarısız olsaydım hemen muhteşem ikinci planımı devreye sokacaktım: İmdat çığlıkları ile sesimi etrafımdakiler duyurmak. Bir keresinde ise suyun tam meme uçlarıma değdiği kısımlarda eğleşirken neye bastıysam belime kadar yükseldim. Bir iki adımdan sonra cumburlop gömüldüm suya. O andan nasıl kurtuldum hatırlamıyorum. Hatırımda kalan; biraz çırpınmadan sonra ayağımın tekrardan yere bastığını hissettiğim ve sanki biri bileklerimden tutuyormuş ve ben kaçmaya çalışıyormuşum gibi oluşuydu. Neyse ki atlattım haini. Bu ve benzeri vakalardan ötürü pek giresim kalmamıştı denize. Ta ki geçen yaza kadar. Bir çift deniz ayakkabısı açtı yolu. Yazın son demlerine de yetişsem uzunca bir aradan sonra dört-beş kez girdim denize. Gayet başarılıydı, bel ve diz seviyesinde. Benim bu yüzme sevdam en çok dostlarımın başını ağrıtacak. Sonuçta mayomu giymeden önce onları arayıp denize gitmek için ikna etmem gerekecek.

Su denince insanın aklına para uğruna heba edilmeye çalışılan güzel ülkemin güzel dereleri de geliyor tabi. Doğayı katletmek için elimizden geleni yapıyoruz. Sadece dere katilleri değil. Bu yazıyı okuyan sen de. Fazladan tükettiğimiz her damla su günahımızdır. Sadece su mu? İhtiyaçtan fazla tüketilen her şey insanın ayıbıdır.

AZİZ SU

Hayatlarımızın kaynağıdır su, varoluşumuzun temeli. Keşif için göz dikilen gezegenlerde bile ilk sorduğumuz, su bulunup bulunmadığıdır. Su varsa canlı olma ihtimali de vardır. Canlı varsa içine ettiğimiz gezegenimizden kaçabileceğimiz bir yer olma ihtimalini düşünürüz hemen. Bize yaşamı veren gezegenimize nankörlük eder, kıymetini bilerek yaşamayız. Düşünüyorum da yaşanabilir yeni gezegenler bulsak ve teknolojik ilerlemeyi de başarıp oralara yerleşsek, eminim ki onlar da yetmeyecektir. Altını üstünü sömürüp yine yeni yaşanabilir gezegenler arayacağız. Evrenin kendisine karşı düşmandır insanoğlu. Şanslıyız ki bu durum evrenin hiç umurunda değil. Ama kesin farkındadır. Yoksa küçücük bir müdahaleyle yok edebilirdi bizi. Küçüklüğümüzün ve acizliğimizin kendi kendimizi yok etmesine fırsat veriyor. Halbuki ne güzel olabilirdi yaşamlarımız! Savaşsız, özgür, mutlu, yarından kaygısız, dinsiz ve sanat dolu ömürler. En korkunç ve sevimsizi de ahlak avcılarıdır. Kendi kafalarına yerleştirdikleri saçma sapan fikirleri dayatırlar insanlara. Zehir tadından kaçırıp biraz şeker katsak dünyamıza yapışırlar yakamıza. Sokaklarda sevgililer öpüşemez onlar yüzünden. Aşklar, sevgiler hep gizli yaşanır. Bu kadar kötülüğün içinde sokaklara taşmış bir sevgiden zarar mı gelir? Hem tarafların illa ki kadın ve erkek olması gerekmez. Aşkın cinsiyeti olmaz. Gel bunu bir yobaz ahlak avcısına anlat! Daha bu kadar basit bir durumu kavrayamamış insan gezegenine mi saygı duyacak. Bunların ruhlarını bin dereden bin kova su ile yıkasak arınamazlar. Koca bilim dünyası kendini seriyor insanların hizmetine. Kendini bil, dünyanı tanı diyor. Su nedir, evren nedir, evrim nedir, kuantumundan tut paralel evrenlere. Cern'de anti madde keşfine… Bu gelişmeler karşısında çıkıyor biri "kızlarla erkekler yan yana okuyamaz" abartıyor "kızlarınızı okutmayın" diyor. Bu insanlarla aynı dünyada var olmak, cehennemin kendisi. Sözde var olan tanrısının cehennemini yaşatıyorlar var olmayan cennet için.

Halbuki cennet bu dünyada. Suyun olduğu her yer vatanıdır insanın. Su dünyanın ortak varlığıdır. Suyuna, deresine dokunulmasın diye insanlar kendilerini kalkan ediyor. Yine çıkıyor güce tapan iktidar yalakası insanlar, suyu için direnen insanları hain ilan ediyor. Asıl hainler doğaya zarar verenlerdir. Öyle vatan hainliği falan değil, insanlığın geleceğine ihanettir.

yeraltı yayıncılığın yeni bir örneği

yayınevsiz, bandrolsüz, isbn'siz

bedava ama ucuz değil

getirisi mi? getirinin getirisi nedir?

arayın... bulun... okuyun...

www.facebook.com/okunacaknesne

SORU-CEVAP

İyi insanlar kaldı mı hala? Güzel soru. Lakin net bir şekilde cevabını verebilmek, bunun yanı sıra bu cevabı arayabilmek bile gerçekten zor. Siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Bana kalırsa iyi insanlar hala var. Özellikle herhangi bir yardım kuruluşunda gönüllü olarak çalışıyorsanız bunu derinden hissedebiliyorsunuz. Çocuklar adına güzel bir şeyler yapan, yapmaya çalışan bir kuruluşta gördüğüm tablolar gerçekten çok güzel. Bu tür kuruluşlar, insanlar arasındaki samimiyetin de gelişmesini sağlıyor. Özellikle metropol şehirlerden birinde yaşıyorsanız insanlar size garip yaratıklarmış gibi yabancı ve samimiyetsiz geliyorsa bence en azından bir kuruluşta gönüllü olmayı deneyebilirsiniz. Merak etmeyin, insanlık daha ölmemiş.

Küçük olmak her zaman zordur. Yaş olarak küçük olmak elbette zor fakat benim kast ettiğim ebat olarak küçük olmak. Kilogram hesabından 50'yi hayatında hiç görememiş, boyu 1.60'ı zorlayan kadınlardan biriyim ben de. 'Geçenlerde marketten çıktım, elimde o marketin amblemini taşıyan poşetler, kaldığım yere doğru yavaş ve emin adımlarla yürüyorum' demek isterdim. Fakat durum pek öyle değildi. Marketten çıktım fakat poşetler benim kendi ağırlığımdan bile fazlaydı, -öyle olmasını umuyorum- taşıyamadım. İki adım yürüyorum. Sonra bir adım dinlenme. sonra tekrar iki adım. Böyle ağır aksak yürümeye çalışırken orta yaşlı bir adam yanıma yaklaştı ve yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu. Ben de önce bir şüpheye düştüm –nemelazım hırlı hırsız çok- fakat 'başka çarem yok' diyerek poşetlerimin bir kısmını adama verdim. Adam kaldığım yerin yakınına kadar eşyalarımı taşıdı. Teşekkür ettim ve kaldığım daireye doğru yol aldım. Merak etmeyin, hala iyi insanlar var.

Ne zaman umudunuzu kaybetseniz sokağa çıkın. İnanın bana hala iyi insanlar var ve bu iyi insanlar çevremizde yaşıyorlar.

uyuşukluk
üstüne yorgan gibi çektiğin
en basitinden ev
evin içinde evin
nefesinle ısıttığın

boşa ömür tüketmiş
yıldızları yutuyorsun
kendine ait kubbeni
yıldızsız bırakıyorsun

uykun gelse de kurtulsan
kendi yarattığın karanlıktan

Ağdan geçerek dergiye ulaşabilirsiniz
"**okunacaknesne**" diye kime sorsanız gösterirler.